

UCHWAŁA
II SYNODU DIECEZJI KOSZALIŃSKO-KOŁOBRZESKIEJ
PODJĘTA DNIA 19 CZERWCA 2021 ROKU
NA PODSTAWIE PROJEKTU PRZYGOTOWANEGO
PRZEZ KOMISJĘ DS. OSÓB KONSEKROWANYCH

I. WPROWADZENIE

1. Życie konsekrowane, które znajduje się w samym sercu Kościoła, opiera się na chrzcie i jest trwałą formą całkowitego poświęcenia się Bogu na wzór Chrystusa przez realizowanie we wspólnocie Kościoła rad ewangelicznych: czystości, ubóstwa i posłuszeństwa.
2. Osoby konsekrowane – zgodnie z własnym charyzmatem – pielęgnują umiłowanie Eucharystii i Liturgii godzin, adoracji eucharystycznej i studium Pisma Świętego, dążąc w ten sposób do pełnego zjednoczenia z Bogiem.
3. Warto podkreślić i docenić ogromny wkład osób konsekrowanych w kształtowanie życia religijnego i społecznego na obecnych terenach diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej, zwłaszcza w okresie po drugiej wojnie światowej.
4. W diecezji istnieją aktualnie wszystkie podstawowe formy życia konsekrowanego:
 - a) męskie zgromadzenia zakonne,
 - b) żeńskie zgromadzenia zakonne,
 - c) stowarzyszenia życia apostołskiego,
 - d) instytuty świeckie,
 - e) indywidualne formy życia konsekrowanego.
5. Tę różnorodność należy uznać za dar dla Kościoła diecezjalnego i jego bogactwo oraz traktować ją jako dobro wspólne. Jest ona jednocześnie zasobem charyzmatów, którymi dysponuje wspólnota diecezjalna w różnych sytuacjach duszpasterskich.
6. Należy sprzeciwić się dwóm zagrożeniom mogącym paraliżować misję, którą życie konsekrowane ma do spełnienia wobec człowieka wierzącego na jego drodze z Bogiem w Kościele:

- a) *Funkcjonalizacja* życia konsekrowanego, czyli nastawienie wyłącznie na zaspokajanie potrzeb praktycznych, np. poprzez wykonywanie posługi duszpasterza, kapelana, katechetki lub organistki.
- b) Traktowanie życia konsekrowanego jako *ciała obcego* w diecezji oraz traktowanie diecezji jako *ciała obcego* we wspólnocie życia konsekrowanego, co nie sprzyja budowaniu klimatu zdomowienia, ale prowadzi do zbyt autonomicznego życia obok siebie.

II. POSŁUGA OSÓB KONSEKROWANYCH

- 7. Życie konsekrowane ma ogromny potencjał duszpasterski i ewangelizacyjny, którego nie można lekceważyć ani marginalizować. Należy więc poszukiwać różnych sposobów na lepsze i bardziej spójne wykorzystanie wszystkich jego charyzmatów, jednak bez uszczerbku dla stylu życia właściwego dla konkretnej wspólnoty życia konsekrowanego lub osoby konsekrowanej.
- 8. Jako charyzmat udzielany przez Ducha Świętego i potwierdzany przez Kościół, życie konsekrowane w każdej formie jest posługą. Jej adresatem są wszyscy członkowie Kościoła, a wśród nich przede wszystkim wierni świeccy, jak również osoby niewierzące i poszukujące Boga.
- 9. Posługa osób konsekrowanych powinna być odpowiedzią na aktualne wyzwania i ludzkie potrzeby. Odczytując znaki czasu, należy zwrócić szczególną uwagę na następujące sprawy:
 - a) Potrzeba spotkania ze świadkiem wiary, czyli z kimś, dla kogo Jezus Chrystus jest rzeczywiście Panem i Zbawicielem i kto swoją wiarę przeżywa odważnie, jasno, z pomysłem i twórczo, a także potrzeba zdomowienia się w Kościele.
 - b) Zagrożenie obojętnością w kwestiach wiary i jej utratą oraz marginalizacją i wykluczeniem społecznym z powodu przynależności do Kościoła i chrześcijańskiego stylu życia, a także marazm, poczucie wyobcowania, tymczasowości i bycia nie u siebie.
 - c) Trudności zarówno w podejmowaniu zobowiązań życiowych (niski poziom powołań do życia kapłańskiego i konsekrowanego oraz wzrastająca ilość związków niesakramentalnych), jak i w wierności zobowiązaniom wynikającym z powołania (rozpadające się małżeństwa, odejścia ze stanu duchownego).
- 10. W kontekście tych wyzwań należy na nowo dostrzec nie tylko przydatność osób konsekrowanych, ich sprawność duszpasterską i zaangażowanie społeczne, ale przede wszystkim prorocki charakter ich życia adresowany najpierw do ochrzczonych. Dlatego

najważniejszym zadaniem osób konsekrowanych jest głoszenie Zmartwychwstałego słowem i postawą, przez wierność własnemu charyzmatowi i we współpracy z biskupem diecezjalnym. Od osób konsekrowanych oczekuje się wiernego, radykalnego i radosnego życia radami ewangelicznymi, które ma stanowić namacalne, żywe i bliskie świadectwo życia łaską chrztu oraz znak, że również dziś możliwe są wierność, czystość, wolność, hojność, a nawet heroizm.

11. Zaleca się, aby wspólnoty życia konsekrowanego:

- a) były wsparciem dla kapłanów w ich posłudze i realizowaniu potrzeb duchowych,
- b) przyjmowały w swoich domach osoby poszukujące skupienia, wyciszenia i modlitwy,
- c) sprawowały niektóre części Liturgii godzin razem z kapłanami i wiernymi świeckimi.

III. WSPÓŁPRACA Z KOŚCIOŁEM DIECEZJALNYM

12. Należy wspierać dalszy rozwój życia konsekrowanego w diecezji oraz otaczać troską powołania żeńskie i męskie.

13. Należy ustanowić w Kurii Biskupiej odrębny referat do spraw życia konsekrowanego, którego zadaniem będzie współpraca ze wspólnotami życia konsekrowanego i troska o indywidualne formy życia konsekrowanego.

14. Kościół diecezjalny, we współpracy ze wspólnotami życia konsekrowanego, powinien wspomagać duchowo i materialnie wspólnoty klauzurowe w diecezji.

15. Indywidualne formy życia konsekrowanego posiadają własnego opiekuna, a także swój statut oraz program formacji podstawowej i stałej.

16. Proboszczowie powinni wspierać wspólnoty życia konsekrowanego znajdujące się na terenie parafii.

17. Zaleca się wprowadzanie takich regulacji prawnych, które – z jednej strony – dadzą wspólnotom życia konsekrowanego swobodę działania i życia zgodnego z własnym charyzmatem, a z drugiej strony – w przypadku konieczności zamknięcia domu wspólnoty – nie narażą Kościoła diecezjalnego na straty duchowe i materialne.

18. Obowiązki powierzane osobom konsekrowanym należy objąć stosownymi umowami, zgodnymi z prawem państwowym. Ich adekwatność i sposób realizacji powinny być weryfikowane podczas wizytacji kanonicznych parafii.

19. Osoby konsekrowane powinny być reprezentowane w strukturach diecezjalnych, dekanalnych i parafialnych.
20. Wspólnoty życia konsekrowanego powinny brać udział w opracowywaniu parafialnych i diecezjalnych programów duszpasterskich oraz kierować się nimi w swoich działaniach.
21. Oczekuje się od osób konsekrowanych uczestnictwa w ważniejszych wydarzeniach diecezjalnych.
22. Należy organizować spotkania dla osób konsekrowanych pochodzących z diecezji, np. z okazji jej jubileuszy.
23. Dzień Życia Konsekrowanego.
 - a) W Święto Ofiarowania Pańskiego (2 lutego) powinien on być obchodzony na poziomie parafialnym, czyli w miejscach codziennej obecności i posługi osób konsekrowanych,
 - b) Ze względu na specyficzne uwarunkowania diecezji, należy przemyśleć termin jego obchodzenia na poziomie diecezjalnym tak, aby umożliwić udział w nim jak największej liczbie wiernych.
 - c) Jego gospodarzami mogłyby się stawać poszczególne wspólnoty życia konsekrowanego w miejscach swojej posługi.
24. Podczas formacji do kapłaństwa należy przewidzieć wykład monograficzny na temat życia konsekrowanego w diecezji oraz spotkania z osobami konsekrowanymi w miejscach ich posługi.
25. W ramach katechizacji szkolnej należy poruszać tematy dotyczące życia konsekrowanego i jego form istniejących w diecezji, w tym form indywidualnych i instytutów świeckich.
26. W diecezjalnym kalendarzu liturgicznym należy zamieszczać informacje o głównych uroczystościach patronalnych wspólnot życia konsekrowanego istniejących w diecezji.
27. Na diecezjalnej stronie internetowej należy umieścić krótką charakterystykę każdej wspólnoty i indywidualnych form życia konsekrowanego.